

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Chương 3

Phố Lý là một nơi đẹp, núi đẹp sông đẹp không khí trong lành. Hít thật sâu trong rừng cây, có thể cảm nhận rõ ràng không khí mát mẻ tràn vào phòng căng lá phổi, đầy ắp đến nỗi không nở thở ra.

Cô giáo Chu Thục Chân dẫn theo hơn ba chục đứa học sinh, mọi người hi hi ha ha băng qua chiếc cầu nhỏ bắc trên khe núi, bước đi dưới mặt trời chói lóa, ánh dương xuyên qua cành lá đung đưa, rọi xuống người thành những đốm sáng chuyển động như cá bơi.

Thoát khỏi đồng sách vở, Thẩm Giai Nghi rõ ràng rất vui vẻ, luôn miệng nói chuyện với mấy đứa như Hoàng Như Quân, Diệp Thục Liên, khiến cô Chu vô cùng ngạc nhiên, không ngờ một học sinh thường ngày nghiêm túc cũng có khi ríu ra ríu rít như vậy.

Cô Chu là Phật tử kiên thành, trước tiên dẫn chúng tôi đến một tịnh xá quen ở vùng núi Phố Lý để ngời thiền.

“Cô ơi, tại sao phải đi xa thế để ngời thiền ạ?” Liêu Anh Hoằng giơ tay. Liêu Anh Hoằng người cao lênh khênh, học cực giỏi, nhưng lại thích làm trò hề chọc cười trong giờ học. Đức tính của nó chính là hài hước.

“Phải đấy, sao phải đi ngời thiền ạ? Chúng ta đến đây chơi cơ mà?” Hứa Chí Chương cũng thắc mắc. Chị gái Hứa Chí Chương là Hứa Quân Huệ cũng học cùng lớp chúng tôi, Hứa Quân Huệ được công nhận là xinh nhất lớp, còn Hứa Chí Chương lại là khách quen của bản danh sách đen kia.

“Vì các em bình thường ồn ào quá, vậy nên phải ngời thiền tu tâm dưỡng tính, tự kiểm điểm lại mình. Đặc biệt là Kha Cảnh Đằng, mọi ngày đều phải nhờ Thẩm Giai Nghi quản giáo em, lên núi càng cần ngoan ngoãn ngời thiền trước mặt Phật tổ thành tâm kiểm điểm lại mình đi.” Cô Chu Thục Chân mà mỉm cười, bạn sẽ chỉ còn nước nhận thua.

“Cô ơi, em đây mà kiểm điểm ấy à, chính bản thân em cũng thấy sợ nữa đấy!” Tôi thở phì phò.

Đến tịnh xá thì gặp mấy nhà sư dáng vẻ như cao nhân đặc đạo. Họ nghiêm nghị hướng dẫn chúng tôi xếp hàng tiến vào phòng tĩnh tọa.

Phòng tĩnh tọa trải chiếu cói, thoang thoảng hương trầm, bên trong đã có mấy sinh viên đại học thanh cao nghe nói là đang thực hiện “Thiền cấm ngữ bảy ngày”. Gian phòng chìm trong bầu không khí trang nghiêm tự nhiên, giống như ở sâu trong một trăm mét dưới đáy biển, mấy sinh viên đang “Thiền cấm ngữ” chẳng khác gì đám rong biển nặng nề tử khí, còn chúng tôi dĩ nhiên là đám cá bóng đèn với ngọn đèn chết chóc lắc lư trên đầu.

“Các anh chị trong này đang thực hiện “Thiền cấm ngữ bảy ngày”, các em vào rồi không được lên tiếng, không được mở mắt, không được ngủ gật! Chúng ta là khách, không thể làm cản trở việc tu hành của các anh chị được.” Cô Chu Thực Chân nghiêm nghị cảnh cáo.

“Yên tâm đi cô, thỉnh thoảng chúng em cũng làm trề ngoan mà.” Dương Trạch Vu cười cười.

Chúng tôi bỏ giày rón rén đi vào, cả bọn gắng gượng kiềm chế không hớn hở nhảy nhót, ngồi khoanh chân xếp bằng trong phòng tĩnh tọa chật chội. Không nói không rằng, không được mở mắt, càng không biết phải ngồi thiền đến lúc nào mới kết thúc, thực khiến người ta mất hết cả kiên nhẫn.

Nói thật lòng, tôi vốn định ngoan ngoãn ngồi thiền, nhưng Quái Thú ở bên cạnh ngủ ngáy khò khò làm tâm thần tôi không yên được, người nó ngả nghiêng chực ngã buộc tôi phải mở mắt đã chứng kiến khoảnh khắc nó đổ vật ra.

Tôi mở mắt, phát hiện cái thằng cực kỳ thiếu định lực Liêu Anh Hoảng cũng mở mắt, hai chúng tôi nhìn nhau cười.

“Mày nhìn thằng Quái Thú kia!” Tôi chuyển động miệng một cách khoa trương để

giao lưu, ánh mắt dừng lại trên người Quái Thú.

“Đẩy nó ngã hả?” Liêu Anh Hoằng đảo tròn mắt, chuyển động miệng đề nghị.

“Không, xem ta đây này!” Tôi mấp máy môi.

Tôi chậm chạp cởi cái bít tất khảm thối ngấm đầy mồ hôi leo núi cả ngày ra, giơ lên trước mũi Quái Thú. Quái Thú đang ngủ say chợt nhú lông mày, bộ dạng như thể đột nhiên gặp phải núi rác phun lửa trong giấc mơ vậy.

“Chà, chơi được đấy!” Liêu Anh Hoằng run rẩy cả người, nét mặt trông như sắp bật cười phá lên.

Liêu Anh Hoằng cũng bắt chước, cẩn thận gỡ hai chân đã cứng đờ vì ngồi khoanh, giơ cẳng chân, ngoe nguẩy ngón chân thối rình lên trước mũi Hứa Chí Chương bấy giờ đang tập trung thiền định.

Hứa Chí Chương hoàn toàn không hay biết, làm tôi đây không thể nhịn cười nổi.

Lúc này, tiếng cười khùng khục co thắt cả bụng của tôi và Liêu Anh Hoằng đã thu hút nhiều đứa khác mở mắt ra, cả bọn thẳng thốt ngạc nhiên, rồi lập tức chấn động.

“Làm vậy thất đức quá!” Dương Trạch Vu mấp máy miệng, nhưng mặt lại cười toe toét.

“Không, thế này mới gọi là thất đức này.” Tôi cười hì hì duỗi chân ra, xách cái bít tất thối lên, dùng Lăng ba vi bộ[1] đi tới trước mặt Hứa Chí Chương, giơ bít tất lên trước mũi nó vặn xoắn, dồn ép cho mùi chua khẳn tiết ra nhiều hơn.

[1] Tức là đi nhón gót. Đây nguyên là tên một bộ khinh công trong Thiên long bát bộ.

Trước đòn hợp kích chân thối của tôi và Liêu Anh Hoằng, Hứa Chí Chương chau mày lại một cách không tự nhiên.

“Thì ra là thế, thiện tai thiện tai.” Dương Trạch Vu bưng tỉnh ngộ, vậy là cũng bình thản ung dung đuổi chân ra, cố gắng giơ cẳng chân lên trước mũi Hứa Chí Chương, ra sức vịn vẹo mấy ngón chân thối lòm.

Tất cả những đứa mở mắt ra nhìn thấy cảnh này đều rơi vào trạng thái mấp mé cười phá lên, cả Quái Thú cũng đã tỉnh giấc.

Lúc này Thẩm Giai Nghi ngoan ngoãn cũng bị bầu không khí kỳ dị xung quanh ảnh hưởng, cầm lòng không đậu mở mắt ra, vừa lúc trông thấy cảnh Liêu Anh Hoàng và Dương Trạch Vu hai chân ngoe nguẩy, lại thêm tội ngồi xổm trước mặt Hứa Chí Chương vầy vò bít tất, cô liền buột miệng cười “hích hích.”

Cô vừa cười, Hứa Chí Chương lập tức mở bừng mắt, cô Chu Thục Chân mở bừng mắt, mấy anh chị sinh viên đang “Thiến cấm ngữ bảy ngày” cũng mở bừng mắt. Tội lỗi tội lỗi!

Tôi nhanh chóng xỏ bít tất vào, còn hai cái chân thối không kịp rút về của Liêu Anh Hoàng và Dương Trạch Vu thì ngượng ngùng dừng sửng trên không trung. Sắc mặt Hứa Chí Chương tái đi, cơ hồ muốn ngoác miệng ra chửi bới.

Cô Chu Thục Chân tức đến ngạt thở, xách dụng tai tôi lên, kéo ba thằng quấy rối bọn tôi cộng với khổ chủ Hứa Chí Chương chạy ra khỏi phòng tĩnh tọa.

“Tức chết đi được, không ngờ lại mất mặt thế này! Các cậu đứng tấn ngoài này cho tôi! Đến khi nào mọi người ngồi thiền xong mới thôi!” Mặt cô Chu Thục Chân trắng bệch ra vì tức, nghe tiếng cười ầm ĩ từ phòng tĩnh tọa vẳng theo, sắc mặt cô lại nhợt nhạt thêm chút nữa.

“Cô ơi, em là người bị hại mà!” Hứa Chí Chương nói với giọng đầy oan khuất, hai bàn tay nắm chặt.

“Chắc chắn cậu đã làm gì đó, bằng không sao mấy cậu kia lại chọc cậu chứ! Đứng tấn hết cho tôi!” Cô Chu Thục Chân giận dữ xoay người, Hứa Chí Chương không dám phản bác nữa, đành phải đứng tấn cùng chúng tôi.

Dưới ánh chiều tà, Liêu Anh Hoằng, Dương Trạch Vu, tôi, cùng với nạn nhân siêu đau khổ Hứa Chí Chương cùng đứng tấn bên ngoài phòng tĩnh tọa, gió nhẹ thổi đến mang theo mùi hương nhàn nhạt, nói thật thì cũng không phải quá tệ.

“Vừa nãy chúng mày chơi trò gì đấy! Thật thất đức, sao lại chọc tao? Sao không trêu thằng Hứa Bác Thuần ấy!” Hứa Chí Chương lấy làm phần nộ, bức đến nổi hơi thở cũng dồn dập gấp gáp.

“Tại thằng Kha Cảnh Đằng đầu tiêu.” Liêu Anh Hoằng cuống quýt đổ ngay cho tôi. Thằng tiểu nhân!

“Đâu có, tao đang trêu thằng Quái Thú, là thằng Liêu Anh Hoằng giơ chân lên trước mũi mày trước chứ!” Tôi giải thích.

“Như nhau cả thôi! Sao không chọn đứa khác? Thối chết đi được!” Hứa Chí Chương đứng tấn không thoải mái tẹo nào. Nếu chọn đứa khác, chắc hẳn nó cũng sẽ tham gia một chân đây.

“Được rồi, đằng nào trong kia cũng chán phèo, ở bên ngoài ít nhất khỏi phải nín nhịn.” Dương Trạch Vu ra vẻ ung dung. Cái thằng lơ đễnh này lúc nào cũng đối mặt với những rắc rối trong cuộc đời một cách rất nhẹ nhàng.

“Đúng đấy, mười năm sau nhớ lại chuyện này, nhất định sẽ cảm thấy siêu buồn cười.” Tôi nhướn nhướn lông mày, đây là triết lý xử sự nhất quán từ đầu chí cuối của tôi.

“Không cần đợi mười năm, bây giờ đã cảm thấy buồn cười lắm rồi.” Liêu Anh Hoằng cười khùng khục. Hề là chuyện ồn ào, nó xưa nay chưa chịu bỏ qua bao giờ.

Bốn thằng tôi yên lặng hưởng thụ làn gió núi mát mẻ, đứng tấn mệt quá, liền ngồi phệt xuống đất, rồi hơi chẳng biết làm gì đành nghịch nghịch cây xấu hổ mọc ở góc tường. Chỉ cần chạm khẽ ngón tay vào, lá cây xấu hổ liền nhanh chóng khép lại, một loài thực vật tính cách cực kỳ khép kín, rất thú vị.

“Phải rồi, Hứa Chí Chương...” Tôi đột nhiên mở miệng phá vỡ bầu không khí im lặng.

“Cái gì cơ?” Hứa Chí Chương nói.

“Không khí ở đây chắc cũng khá là tươi mát đúng không?” Tôi gãi gãi đầu.

“Đệch!” Hứa Chí Chương chửi bới.

Bốn bọn tôi lại cười rộ lên.

Sau bữa tôi đơn giản, bọn tôi chia phòng ngủ qua đêm tại tịnh xá, con trai một phòng, con gái một phòng. Tối đến, trên núi rất lắm muỗi, ở cửa hai phòng đều thấp một cây hương muỗi to tướng, phòng bọn con gái còn mắc cả màn nữa.

Tắm rửa qua loa xong, theo lệ thường, phòng bọn con trai lại lập sòng bạc. Tú lơ khơ, cờ tướng, cờ ca rô, món nào cũng có thể ăn thua. Tú lơ khơ thì khỏi phải nói, cờ tướng thì tính theo kiểu lấy số quân còn lại của bên thắng nhân với mười đồng. Cờ ca rô thì đơn thuần là hai bên đặt cược, một ván ít nhất hai mươi đồng.

Còn tôi, tôi tràn trề tự tin trải bàn cờ tướng bằng giấy ra.

“Thằng nào dám chơi không, tao mà thua thì trả gấp đôi.” Tôi hùng hồn tuyên bố. Nguyên nhân chỉ có một, hồi bé tôi thường hay đánh cờ với bố nên “tự nhận” trình cờ tướng của mình cao hơn hẳn bọn bạn, mặc dù chưa từng kiểm nghiệm bao giờ.

Lời vừa thốt ra, quả nhiên thu hút nhiều đứa xếp hàng chờ đại chiến cờ tướng với tôi.

“Tự tin quá lố sẽ chết sớm đấy!” Hứa Bác Thuần làm bầm ngời xuống, sắp xếp bàn cờ.

“Mày đi ăn cút đi!” Tôi thổi một hơi vào lòng bàn tay.

Có lẽ tôi chơi giỏi thật, tài cờ và lòng tự tin vô phương cứu chữa của tôi cùng thể hiện ra trên bàn cờ, ván nào cũng giải quyết kẻ khiêu chiến bằng những nước đi nhanh gọn nhất, chỉ chốc lát sau, chỗ chân tôi đã chất một đồng tiền xu “âm thầm đau đớn”[2]

[2] Lời bài hát “Xin lỗi” của Châu Kiệt Luân: Một đồng xu trên quảng trường, âm thầm đau đớn. Nó khe khẽ thở dài trong hồ ước nguyện...

Hai tiếng đồng hồ sau, ngay cả Tạ Mạnh Học rất cao cờ cũng bại trận, không còn đưa nào to gan đánh cờ với tôi nữa, cả bọn quay sang chơi bài tiến lên.

Tôi cười ha hả, mở cửa đi ra bồn rửa tay rửa cái mặt cho tỉnh táo, chuẩn bị lát nữa mở một bàn đánh bạc thật oách. Tôi vỗ vỗ tay lên bộ mặt ướt sũng, dương dương tự đắc với trí thông minh của mình.

Thẩm Giai Nghi vừa khéo cũng đi đến chỗ bồn rửa tay, hai chúng tôi chạm mặt.

“Bọn con trai các cậu làm gì bên ấy vậy, sao mà ồn thế?” Thẩm Giai Nghi nhìn tôi rửa mặt.

“Đánh bạc ăn tiền.” Tôi thì thào, đặt ngón tay lên môi.

“Thật không thể chịu nổi.” Thẩm Giai Nghi nói với giọng chẳng phản đối cũng chẳng tán thành.

“Cũng may. Tớ đây quá siêu, vừa nãy đánh cờ tướng thắng hết, kiếm được kha khá.” Tôi rung rung hai hàng lông mày còn dính mấy hạt nước.

“Cờ tướng? Bọn con trai các cậu mang cờ tướng đến à? Thế lát nữa cậu mang bàn cờ sang phòng con gái chơi được không?” Thẩm Giai Nghi thoáng ngạc nhiên, nghe giọng có vẻ cũng biết chơi cờ tướng.

“Không biết sợ à?” Tôi lăm bắm.

Mấy phút sau, tôi đã ngồi trên cái giường siêu lớn bên phòng bọn con gái, bày bàn sắp quân.

Tất cả bọn con gái đều ngồi quay phía sau Thẩm Giai Nghi, phần khích xem tôi đấu cờ với cô. Chúng tôi đánh kiểu “bên thắng còn lại một một quân cờ, bên thua sẽ phải trả một đồng”, tiền cược đúng là vụn vặt quá thể.

Thành tích học tập của Thẩm Giai Nghi có tốt đến mấy, cũng không thể đem ra làm cơ sở phân thắng bại trên bàn cờ được. Chỉ thoáng chốc, bằng khí thế gió cuốn mấy tan, tôi đã giành được ưu thế tuyệt đối. Tôi định lần lượt giải quyết tất cả các quân cờ của Thẩm Giai Nghi, chỉ để lại một con “Tướng” lơ lửng, từ từ ăn chậm nhai kỹ theo kiểu “cạo trọc đầu” và đánh một dấu chấm hết cho ván cờ.

“Kha Cảnh Đằng, hôm nay cậu trêu chọc Hứa Chí Chương, thật sự là rất trẻ con.” Thẩm Giai Nghi lắc đầu.

“Trẻ con sao cậu còn cười?” Tôi chống cằm hỏi.

“Xin cậu, ai trông thấy cảnh ấy cũng muốn cười hết, được chưa!” Thẩm Giai Nghi phản bác.

“Cậu còn dám nói à, cậu mà không cười ra tiếng, tở với Liêu Anh Hoàng và Dương Trạch Vu làm sao bị phạt, cả thằng Hứa Chí Chương nữa. Móa, lên trên núi còn bị phạt đứng tấn là thế nào chứ!” Tôi trừng mắt lên nhìn Thẩm Giai Nghi.

“Cãi chày cãi cối, tịch thu Mã của cậu.” Thẩm Giai Nghi vừa nói xong, không ngờ lại cầm luôn quân Mã của tôi lên khỏi bàn cờ.

Tôi ngẩn ra, kiểu này là kiểu gì vậy?

“Cậu điên à, làm gì có ai chơi cờ thế này?”

“Cậu siêu thế, mất một quân Mã có sao đâu, hay là cậu sợ rồi? Đúng là đồ trẻ con.”

“Chuyện này liên quan gì đến trẻ con chứ. Thôi bỏ đi, nhường cậu một Mã cũng chẳng sao, sớm muộn gì tớ cũng cạo trọc đầu cậu.”

“Cạo trọc đầu?”

“Ờ, tức là ăn hết quân của cậu chỉ còn lại một Tướng. Tội nghiệp lắm, ha ha ha ha, thảm lắm!”

“Thật quá đáng!” Thẩm Giai Nghi nhanh chóng cướp lấy quân Xe của tôi, nét mặt không hề áy náy.

Tôi nghiêng răng, cười gằn, tiếp tục dùng những quân cờ còn lại đối chiến với Thẩm Giai Nghi. Vì bộ óc của toàn bộ bọn con gái trong lớp tập hợp lại cũng không phải đối thủ của tôi, chỉ lúc sau, tôi lại khổng chế được cục diện.

“Chiếu Tướng bắt Xe.” Tôi cười lên ha hả.

“Chiếu Tướng bắt Xe là cái gì?” Thẩm Giai Nghi hình như không được vui vẻ lắm.

“Tức là nếu Tướng của cậu muốn chạy, Xe của cậu sẽ bị Pháo của tớ bắn bay ra ngoài vũ trụ. Hoàn toàn không còn lựa chọn nào khác, ha ha ha!” Tôi chống một tay lên cằm, thoải mái nằm quay ngang giường như ông Phật Di Lặc.

“Cậu đúng là đồ trẻ con, chơi cờ tướng mà cũng sung sướng vậy à?” Thẩm Giai Nghi thở dài một tiếng, như thể tôi là cái loại chẳng bao giờ dạy được nên thân vậy... sau đó vươn tay ra tịch thu quân Pháo của tôi.

“... này?” Tôi chỉ còn biết cười gượng.

Trải qua nửa tiếng đồng hồ cam chịu, vì các quân cờ bên tôi liên tục bị tịch thu, cả quân Tốt vớ vẩn qua sông cũng không được bỏ qua, cuối cùng Thẩm Giai Nghi với tôi đành hòa cờ.

Cửa phòng con gái, hương muỗi vẫn vít. Thẩm Giai Nghi dúm bàn cờ và quân cờ vào tay tôi.

“Còn khoe cậu siêu lắm nữa, kết quả không phải vẫn hòa với tớ đấy à?” Thẩm Giai Nghi đóng cửa lại.

“Thì ra là thế.” Tôi hơi hoang mang nhìn cánh cửa đóng sập lại ấy, đầu óc trống rỗng.

Thì ra là thế!

Ván cờ này, giống như quan hệ giữa tôi và Thẩm Giai Nghi.

Nhiều năm sau nữa, dù tôi cố gắng thế nào, mãi mãi cũng chỉ có thể giành được một trận hòa thú vị.